

Posudek na diplomovou práci Bc. Lucie Černé „Mystifikace a intertextualita ve hrách Divadla Jára Cimrmana“

Diplomantka si vybrala téma sice již probrané nemálokrát, přece jen však málokrát z hlediska literárního, respektive literárně-sémiotického. Prokázala přitom zručnou práci s teoretickými východisky (Eco, Doležel, ale velmi správně také Rut), důkladnou znalost primárního materiálu i stylistickou pečlivost. Práce je tedy určitě hodna obhájení.

Přece jen však mám několik poznámek či otázek.

Za prvé, pokud je řeč o intertextualitě, tedy o návaznosti (jakéhokoliv druhu) na texty předchozí: Je otázkou, zda neměla být alespoň zmíněna „kauza“ díla Jakuba Hrona Metánovského, tedy možného reálného pravzoru Cimrmanova. Byť i jen proto, aby byla vědomá intertextuální vazba popřena.

Za druhé, je otázkou, zda mělo být tolik prostoru věnováno herectví Divadla Jára Cimrmana („neherectví“ jakožto vědomý styl, hraní ženských rolí muži „s komickými doplňky“ aj.). Toto je sice důležité jako další zdroj komiky DJC, téma však s intertextualitou až tolik nesouvisí. A pokud už tématu byl věnován tak velký prostor – pak měl být také opřen o teoretickou literaturu (např. Barba-Savarese, Divadelní antropologie, kde se mluví o specifice „hereckého těla“).

Za třetí, když se mluví o „seminářové“ části her DJC, opět by bylo bývalo užitečné opřít se o určité literární a divadelní archetypy „komického učence“ (jdoucí až k „dottoremu“ z commedie dell'arte a k jeho pravzorům v antickém divadle).

Za čtvrté, v porovnání s celkem důkladně rozpracovanou částí samotného rozboru je závěr poněkud abruptní, ba téměř tautologický: DJC je tak oblíbené, protože je tak všestranně komické a prostě dobré... Za vědeckou prací v tomto klíčovém momentě až příliš zřetelně vyhlédne přístup fanouškovský.

Z důvodu těchto námitek navrhuji hodnocení „velmi dobře“ (2) – s tím, že je míněna dvojka opravdu velmi, velmi dobrá.

V Praze 17. ledna 2018

Prof. Martin Putna